

že rozsudek, ať dopadne jakkoli, jedná o věci, jež se netýká stran, a že, byv vydán, nemůže upravit poměr mezi osobami, které na sporu nejsou zúčastněny, třebaže jsou ze sporného poměru oprávněny a povinny (viz rozh. čís. 1874 sb. n. s. a Neumannův komentář k c. ř. s. I. sv. str. 430). Dovolací soud nemůže v souzeném případě tuto právní otázku, která jest v popředí každého sporu a musí, byla-li stranami (§ 178 c. ř. s.) přivedena na přetřes, především býti rozhodnuta, ihned sám řešiti, protože se mu pro to se zřetelem k naznačenému obsahu odvolání nedostává nutných nenapadených zjištění skutkových. Bylo proto postupovati podle § 510 c. ř. s. Dovolacímu soudu nevadila v řešení otázky oprávnění ku sporu okolnost, že žalovaná tuto námitku nevznesla ihned v prvním podání o námitkách ze dne 10. března 1927, nýbrž ji vznesla až v dodatku k nim ze dne 16. března 1927. I tak byla tato námitka podána včas v osmidenní lhůtě k tomu určené, ježto výpověď byla žalované dodána teprve 9. března 1927 a není předpisu, že by všechny námitky musily býti vzneseny v jednom podání zároveň. Stačí, že byly podány včas, třebaže postupně. Pozvolné jejich vznášení v několika podáních může po případě míti jen význam pro rozhodnutí o útratách (§ 41 c. ř. s.). Věcného významu nemá.

### Čís. 7583.

**Exekuční soud jest podle § 210 ex. ř. povinen přihlédnouti k výpisu z pozemkové knihy, podle něhož byl převodní poplatek zajištěn záznamem zástavního práva na vydražené nemovitosti.**

**Rozhodnutí o tom, kterým poměrem jest přikázati z nejvyšších podání za jednotlivé vložky převodní poplatek, vyměřený z jednotné tržové smlouvy ohledně všech vložek, nepřísluší poplatkovému úřadu, nýbrž soudu rozvrhujícímu nejvyšší podání.**

**Přísluší-li přednostní právo převodnímu poplatku, dlužno je přiznati také úrokům z prodlení, bez ohledu na to, zda byly knihovně zajištěny čili nic.**

(Rozh. ze dne 3. prosince 1927, R I 991/27.)

Rozděluje nejvyšší podání za exekučně prodané nemovitosti, přikázal soud první stolice eráru v přednostním pořadí převodní poplatek. Odpor vymáhajícího věřitele soud první stolice zamítl, vycházející z právního názoru, že podle § 72 popl. zák. je přednostní právo převodního poplatku omezeno toliko dobou a, že od doby, kdy měl býti zaplacen, neuplynula tři léta až do dne přiklepu a že poplatek byl zajištěn právem zástavním na prodaných nemovitostech. Rekursní soud napadené usnesení potvrdil.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

## D ů v o d y:

Stěžovatelka marně se pokouší dolíčiti, že mělo býti vyhověno jejímu odporu proti přikázání převodního poplatku z tržové smlouvy z 31. května 1922 59.500 Kč s úroky vůbec a proti přikázání poměrné jeho části, připadající na vl. č. 25 penízem úhrnem 43.857 Kč 66 h, zvláště. Neprávem brojí především proti tomu, že nižší soudy uznaly podle § 210 ex. ř. poplatek za dostatečně prokázaný. Poplatek byl podle vý-  
 tahu z knihy pozemkové zajištěn dne 1. listopadu 1922 záznmem práva zástavního na všech vydražených nemovitostech, a to podle čl. III. uvoz. zákona k exekučnímu řádu a § 375 ex. ř. Spisy o tomto zajištění jsou, třebas nebyly jako exekuční označeny a zapsány v exekučním rejstříku, exekučními spisy podle § 210 ex. ř., exekuční soud byl proto podle tohoto zákonného ustanovení povinen k nim přihlížeti. Podle těchto spisů bylo zajištění poplatku zažádáno a povoleno na základě platebního rozkazu, jehož splatnost a vykonatelnost byla úředním zá-  
 znamem berního úřadu ve V. ze dne 30. října 1922 potvrzena. Bez-  
 vodnou jest proto výtku, že důkaz splatnosti a výše převodního po-  
 platku nebyl proveden, a mylný jest předpoklad, že mohlo býti roz-  
 hodnuto teprve po nahlédnutí do sbírky listin knihy pozemkové. Bez-  
 podstatným jest i další důvod stížnosti, že když byl převodní poplatek  
 předepsán z tržové smlouvy o všech třech vydražených knihovních vlož-  
 kách, čís. 25, 229 a 323 ve V., smělo býti při přikázání nejvyšších po-  
 dání za jednotlivé vložky přihlíženo vždy jenom k určité části poplatku,  
 připadající na tu kterou vložku. Stěžovatelka míní, že berní úřad zane-  
 dbal povinnost přihlásiti k rozvrhu nejvyšších podání přímo jednotlivé  
 části převodního poplatku, že nemělo býti k jeho přihlášece převodního  
 poplatku jako celku přihlíženo a celý nárok měl býti zamítnut. Rozdě-  
 lení přikázaného poplatku na jednotlivé vložky exekučním soudem podle  
 § 222 ex. ř. bylo by prý přípustno jenom, kdyby šlo o přikázání poplatku  
 v jeho knihovním pořadí, při přikázání v pořadí přednostním bylo prý  
 použití tohoto předpisu vyloučeno. Všechny tyto vývody jsou však vzhle-  
 dem k ustanovení § 234 ex. ř., že účastníci, kteří byli u rozvrhového  
 roku, smějí rozvrhovému usnesení odporovati rekursem jenom z dů-  
 vodů, které uplatnili již odporem, novotou, k níž nelze přihlížeti. Jak  
 při prvním rozvrhovém roku dne 20. dubna 1925, tak při druhém roz-  
 vrhovém roku dne 14. dubna 1926 upozornila sice stěžovatelka, že ne-  
 movitost zapsaná ve vl. č. 25 neručí za celý převodní poplatek, ale ne-  
 navrhla z tohoto důvodu zamítnutí nároku, naopak navrhla podle spisku,  
 přiloženého jí k protokolu o prvním roku, by pro případ nevyhovění  
 jejímu odporu, pokud byl podán z jiných důvodů, byl poplatek přiká-  
 zán ze všech tří vydražených vložek úměrně jejich hodnotě, tedy podle  
 zásady § 222 ex. ř. Tento tehdejší jeho návrh vyhovoval i zákonu, neboť  
 převodní poplatek, vyměřený z jednotné tržové smlouvy, byl předepsán  
 ze zcizení všech tří vložek jednotným právním úkonem a vázl podle  
 § 72 popl. zák. na všech třech prodaných a nyní vydražených vložkách  
 jako celek. Rozhodnutí, kterým poměrem bude přikázán z nejvyšších

podání za jednotlivé vložky, nepřislušelo poplatkovým úřadům, nýbrž soudu rozvrhujícimu nejvyšší podání. Berní úřad nebyl povinen učiniti v té příčině návrh, opomenutí takového návrhu nemůže býti na škodu jeho právu, obdržeti z nejvyšších podání celý převodní poplatek. Neprávem odporuje stěžovatelka konečně rozvrhovému usnesení z důvodu, že v přednostním pořadí byly ze vložky čís. 25 přikázány kromě poměrné části převodního poplatku také úroky z prodlení ode dne splatnosti do dne dražby. Tvrdí, že podle § 72 popl. zák. přísluší přednostní právo jenom poplatku samému, a poukazuje na to, že knihovně byl zajištěn jenom poplatek, nikoliv také úroky. V této příčině dostačí však poukázati na ustanovení posledního odstavce § 216 ex. ř., že úroky za tři léta před udělením příklepu, ať příslušejí ze smlouvy nebo ze zákona, požívají stejného pořadí s jistinou. Přísluší-li převodnímu poplatku právo na přednostní uspokojení, což se již nepopírá, nemůže býti odepřeno ani účtovaným úrokům z prodlení, jejichž oprávněnost rovněž není sporná, bez ohledu na to, byly-li knihovně zajištěny, čili nic.

#### Čís. 7584.

**Společnosti s r. o. (zákon ze dne 6. března 1906, čís. 58 ř. zák.).**

Nejde o rozdělení zisku mezi společníky ve smyslu § 82 zákona, domáhá-li se jednatel na společnosti s r. o. vrácení daně z příjmu, která mu byla vyměřena a jím také zaplacená z jeho požitků jako jednatele společnosti.

Poměr jednatelů ke společnosti jest zpravidla poměrem mandátním. Je-li však ujednána odměna za jednatelství, přistupuje ke smlouvě mandátní ještě smlouva služební. Jednatele jest v tomto případě pokládati za zaměstnance ve smyslu § 238, třetí odstavec, zákona ze dne 25. října 1896, čís. 220 ř. zák. a jest proto co do tohoto jeho příjmu přípustný smluvní přesun daně z příjmů na zaměstnavatele.

Změnou v osobě jednatelů společníků nedoznává společnost stále ještě zapsaná v obchodním rejstříku změn jako samostatný podmět práv a závazků a trvá po zákonu dále, pročez ji postihují závazky, které převzala před převodem podílů.

Nároky jednatelů jako takových nejsou nikterak bezpodmínečně závislé na osudu jejich podílů jako společníků. Převeďte-li společník jednatel svůj podíl na jinou osobu, nelze z toho ještě nutně usuzovati, že převedl také nároky, příslušející mu jako jednatele, leč že i tyto spolupostoupil.

(Rozh. ze dne 3. prosince 1927, Rv I 148/27.)

Žalobce byl společníkem a jednatelem žalované firmy, společnosti s r. o. Usnesením valné hromady žalované firmy ze dne 15. června 1918 převzala žalovaná závazek zaplatiti osobní daně z příjmu veškerých společníků. Žalovaná firma také zaplatila osobní daně z příjmu společ-